

آسان سنڌي ڪتاب

ڇهين ڪلاس لاءِ

سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ، ڄام شورو

هن ڪتاب جا سڀ حق ۽ واسطا سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ، ڄام شورو سنڌ وٽ محفوظ آهن.
 سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ، ڄام شورو جو تيار ڪيل ۽ تعليم کاتي جو،
 سنڌ صوبي جي اسڪولن لاءِ واحد درسي ڪتاب طور منظور ڪيل.
 ڪتابن جي نصاب جي جائزي واري قومي ڪاميٽيءَ جو سڌاريل

فهرست

صفحہ	عنوان	سبق	صفحہ	عنوان	سبق
29	لک لکوڻي	15	3	خدا جي وڏائي (بيت)	1
21	هوش محمد شيدي	16	4	پاڻ سڳورن جو دشمن سان ورتاءُ	2
33	اي وطن (نظم)	17	6	نعت (نظم)	3
34	سگهڙ زال	18	7	لالچ بُري بلا آهي	4
36	وتايو فقير	19	9	نٿو	5
38	جيڪب آباد ۾ گهوڙن جو ميلو	20	11	شهري شعور	6
40	چڱن جي سنگت (نظم)	21	13	حضرت عمر بن عبدالعزيز	7
41	ڪڪڙيون پالڻ	22	15	محنت (نظم)	8
42	ٽپالي	23	17	خانبھادر حسن علي آفندي	9
45	سنڌ ۽ سنڌي ٻولي	24	19	سنڌ جا ميلا	10
47	پڙهيل ۽ مهاڻو	25	19	اسلامي سربراھ ڪانفرنس لاهور	11
49	اتحاد	26	23	تندرستي	12
51	دُعا (نظم)	27	26	اي مسلم (نظم)	13
			27	هاري	14

نگران اعليٰ:

• آغا سهيل احمد

چيئرمين، سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ

نگران:

• اويس ڀٽو

ليڪڱ:

• ميمڻ غلام مصطفيٰ

• مس عزيزه سومرو

ايڊيٽر:

• ڊاڪٽر غلام علي الانا

• محمد بچل ميمڻ

• اويس ڀٽو

نظرثاني:

• ڊاڪٽر سيد محمد صالح شاهه

پروف ريڊر:

• جمشيد احمد جوڻيجو

ڪمپيوٽر گرافڪس: • نور محمد سميجو

ڪمپيوٽر ڪمپوزنگ: • دانش ڀر

بسم الله

سبق پھريون

خدا جي وڏائي

اَوَّلُ، اللهُ عَلِيمٌ، اَعْلٰی، عَالَمٌ جو ڏٺي،
قادرُ پنهنجي قدرت سين، قائم آهي قديمُ،
والي واحدٌ وحدهُ، رازقِ رَبِّ رَحِيمُ،
سو ساراهِ سچو ڏٺي، چئي حمد حَكِيمُ.
ڪري پاڻ ڪريمُ، جوڙون جوڙ جهانَ جي.

- حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي -

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- شاه صاحب هن بيت ۾ الله تعاليٰ جون ڪهڙيون صفتون بيان ڪيون آهن؟
- 2- الله تعاليٰ کي شاه صاحب ٻين ڪهڙن نالن سان سڏيو آهي؟
- 3- هن جهان کي ڪنهن جوڙيو آهي؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

عَلِيمٌ – عَالَمٌ – رازق – حَكِيمٌ.

(ج) خال ڀري بيت مڪمل ڪريو:

..... اَوَّلُ، اللهُ عَلِيمٌ،
..... رازقِ رَبِّ رَحِيمُ،
..... چئي حمد حَكِيمُ.
..... ڪري پاڻ ڪريمُ،

ڀاڻ سڳورن صلي الله عليه وآله وسلم جو دشمنن سان ورتاءُ

اسان جي پياري نبي سڳوري حضرت محمد صلي الله عليه وآله وسلم جن، جڏهن عربن کي خدا جو پيغام پهچايو، تڏهن سڄي عربستان جا ماڻهو سندن دشمن ٿي پيا. مرد توڙي زالون، کين طرح طرح جون تڪليفون ڏيڻ لڳا.

انهن ڏينهن ۾ هڪ ڀوڙهي مائي، حضور جن جي پاڙي ۾ رهندي هئي. هوءَ ڇا ڪندي هئي، جو سڄي گهر جو گند ڪڍڻ ۽ ڪري رکندي هئي ۽ جڏهن حضور پاڪ جن بيت الله ڏانهن وڃڻ لاءِ اُتان لنگهندا هئا، تڏهن اهو گند سندن مٿان اُچلائيندي هئي. ان ڪري ڀاڻ سڳورن جا ڪپڙا خراب ٿي پوندا هئا.

هڪڙي ڏينهن، ڀاڻ سڳورا ان جاءِ وٽان اچي لنگهيا، پر ڪنهن به مٿن گند نه اُچلايو. حضور جن دل ۾ خيال ڪيو، ته ڀوڙهي مائي اڄ ڇو نظر نه آئي؟ ڇڏا ڪرڻ تي اصحابن، حضور جن کي ٻڌايو ته اها ڀوڙهي مائي بيمار ٿي پيئي آهي. اهو ٻڌي، ڀاڻ سڳورا يڪدم ان مائيءَ جي طبيعت ڀڃڻ لاءِ، سندس گهر ويا ۽ ڏاڍي محبت ۽ همدرديءَ سان ان جي طبيعت ڀڄيائون. ڀوڙهي مائي، حضور صلي الله عليه وآله وسلم جن کي ڏسي، حيران ٿي ويئي ۽ پنهنجي روزاني حرڪت کي ياد ڪري، ڏاڍي شرمندي ٿي.

ڀاڻ سڳورن جي، اهڙي سهڻي اخلاق جو، مائيءَ تي ايترو ته اثر ٿيو. جو هوءَ هر وقت ڪلمو پڙهي مسلمان ٿي.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- عربستان جا ماڻهو حضور جن جا دشمن ڇو ٿي پيا هئا؟
- 2- پوڙهي عورت هر روز ڪهڙي حرڪت ڪندي هئي؟
- 3- حضور جن، ٻيڙيءَ جي گهر ڇو ويا؟
- 4- مائيءَ کي ڪهڙي ڳالهه شرمندو ڪيو؟
- 5- حضور جن جي سهڻي اخلاق جو مائيءَ تي ڪهڙو اثر ٿيو؟

(ب) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

	دشمن	خراب	
پوڙهي		بيمار	
ويڃڻ		محبت	

(ج) هيٺيان لفظن جا جملن ۾ ڪم آڻيو:

پيغام	دشمن	ڪچرو	يڪدم	همدردي	شرمندي	اخلاق	ڪلمو
-------	------	------	------	--------	--------	-------	------

نعت

يا نبي ڪير توسان ڪري همسري،
توڪي ڪون و مڪان ۾ ملي برتري.
هر طرف ٿي وئي روشني روشني،
تنهنجي آمد سان شمع صداقت ٻري.
جن جي مشڪل ۾ مشڪل ڪُشائي تو ڪئي،
هر مصيبت جي دريا منجهان ويا ٿري.
سي اڳها پڻ ڏٺيءَ در سڳها ٿي ويا،
جن تي هيڪر ڪرم جي نظر تو ڏري.
تو ئي انسان ڪي انسان جي عظمت ڏني،
تو ئي لائي دلين تان غمن جي پري.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- نبي ڪريم صلي الله عليه وآله وسلم جي آمد سان ڇا جي شمع ٻري؟
- 2- انسان ڪي انسان جي عظمت ڪنهن ڏني؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

همسري – برتري – آمد – ڪون و مڪان

(ج) هيٺين لفظن جي سامهون انهن جا ضد لکو:

ٻري – اڳها – روشني – غمن

لالچ بُري بلا آهي

ڪنهن ڳوٺ ۾، هڪڙو غريب هاري رهندو هو. هو سڄو ڏينهن، جهنگ ۾ پکين کي ڦاسائڻ لاءِ رُٿندو وٽندو هو ۽ شام جو ٽڪجي، گهر واپس ايندو هو. اهڙيءَ طرح، ڦاسايل پکي وڪڻي پيو پنهنجي ٻچن جو پيٽ گذر ڪندو هو.

هڪڙي دفعي، سڄي ڏينهن جي ڊڪ ڊوڙ کان پوءِ، شام جو کيس هڪ هنس پکي هٿ لڳو. جيسين ڳوٺ پهتو، تيسين بازار بند ٿي ويئي. انهيءَ ڪري هنس پکيءَ کي هڪڙي ڪاري هيٺان پوري، پاڻ به سمهي پيو. صبح جو سوير اُٿي، سوچڻ لڳو ته، سوير ئي بازار ۾ وڃي، پکي وڪڻي، کاڌي جو ڪو بندوبست ڪريان. ڪارو مٿي ڪري، جيئن ئي، هنس کي ٻاهر ٿي ڪڍيائين، ته سندس نظر وڃي، هڪ چمڪندڙ شيءِ تي پئي. هٿ ۾ کڻي ڏٺائين، ته اها چمڪندڙ شيءِ، هڪ سونو آڻو هو، جو هنس پکيءَ لائق هو.

ماري، اُهو آڻو ڪٿي، بازار ۾ وڪڻڻ لاءِ ويو ۽ اُن جا کيس ڪافي پئسا مليا. اهڙيءَ طرح، هنس پڪي هر روز هڪ سونو آڻو لاهيندو هو، جو وڪڻي، ماري مالدار ٿي پيو.

هڪڙي ڏينهن، ماريءَ دل ۾ خيال ڪيو، ته جڏهن سڄو ڏينهن ۽ رات انتظار ٿو ڪريان، تڏهن وڃي هڪڙو آڻو ٿو ملير، تنهن ڪري ڇو نه هنس پڪيءَ جو پيٽ چيري، سڀ آڻا هڪ ئي وقت حاصل ڪريان ۽ گهڻو ناڻو ڪمائي وٺان. اهو خيال ڪري، هن هنس پڪيءَ کي جهلي اُن جو پيٽ چيريو. جان ڪٿي ڏسي، ته مارا! اُن ۾ ته اُنن جو نشان ئي ڪونه هو. هُو ڏاڍو حيران ٿيو. ڏک به ڏاڍو ٿيس.

آڻا به ڪونه مليس ۽ پڪي به مري ويو. پاڻ تي افسوس ڪندي چوڻ لڳو، ته ”خدا منهنجي حالت تي رحم ڪيو، پر مون لالچ ۾ اچي، پاڻ کي برباد ڪري ڇڏيو.“ سڀاڻن سڄ چيو آهي ته ”لالچ بُري بلا آهي.“

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- ماريءَ جو پيٽ گذر ڪيئن ٿيندو هو؟
- 2- ماري ڪيئن مالدار ٿيو؟
- 3- گهڻي ناڻي ڪمائڻ لاءِ ماريءَ ڇا سوچيو؟
- 4- هنس پڪيءَ جي پيٽ چيرڻ کان پوءِ ماريءَ کي ڇو افسوس ٿيو؟
- 5- سڀاڻن لالچ کي بُري بلا چو سڏيو آهي؟

(ب) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

غريب — سوير — برباد — ٻاهر — هيٺان.

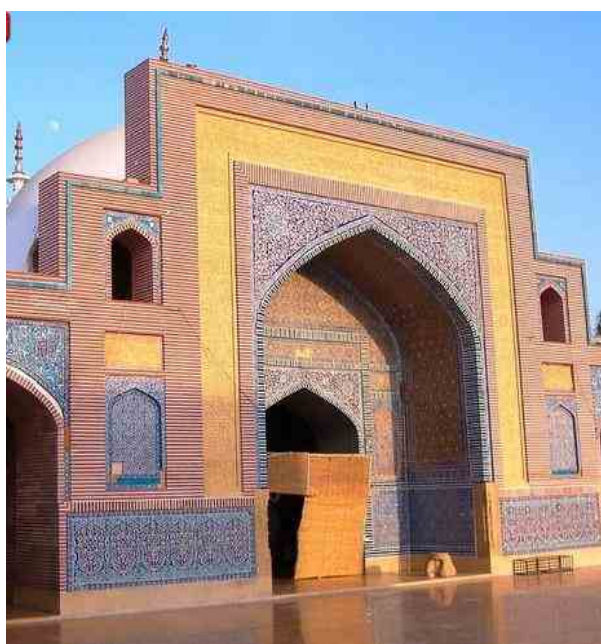
(ج) هيٺين لفظن مان جمع ۽ واحد الڳ ڪريو:

ڪارو — آڻا — بازاريون — شيء — رات.

(د) ڪن به اٺن پکين جا نالا لکو:

ٺٽو

ٺٽو، سنڌ جي پراڻن ۽ تاريخي شهرن منجهان هڪ آهي. ان کي هاڻوڪي قتل حالت ۾ ڏسي، اعتبار ئي نه ٿو اچي، ته ڪنهن زماني ۾ هيءُ شهر به، ڪو سنڌ جي گاديءَ جو هنڌ هوندو! هن شهر جي اوج جي خبر، انهن عمارتن مان پوي ٿي، جيڪي هن وقت قديم يادگار طور منجهس موجود آهن.

هن شهر ۾ ڪيتريون ئي پراڻيون مسجدون ڏسڻ ۾ اچن ٿيون، جن مان ”شاهجهان مسجد“ هڪ مشهور مسجد آهي. هن مسجد کي سو گنبدن واري مسجد پڻ سڏيندا آهن. ڪاشيءَ جي رنگين ۽ سهڻين سرن سان اهڙي نموني ٺهيل آهي، جو ائين پيو لڳي، ته جڻ ڪنهن ڪاريگر تازو ويهي، ان تي رنگن سان چٽسالي ڪئي آهي.

شهر کان ٻن ميلن جي مفاصلي تي، مڪلي ٽڪري آهي، جتي سنڌ جي ڪيترن ئي بادشاهن، اميرن، نوابن ۽ ولين جا مقبرا ۽ مزارون آهن. هر هڪ مقبري ۽ مزار تي، پٿر تي ٿيل اُڪر جي اعليٰ ڪاريگريءَ جا، بيشمار نمونا ڏسڻ ۾ ايندا. ڌار ڌار ملڪن جا سياح سنڌ جو اهو قديم هنر ڏسي داد ڏيندا آهن.

ٺٽو، اٽڪل چار سؤ سال، يعني سن 1340ع کان 1739ع تائين، سنڌ جي گاديءَ جو هنڌ رهيو آهي. هي شهر هر دؤر ۾ هنر، ڪاريگريءَ، واپار ۽ علم ادب جو مرڪز رهيو آهي. مٿس سمن حاڪمن، ارغون ۽ ترخان بادشاهن

۽ مغلن جي نوابن حڪومت ڪئي. انهن ڏينهن ۾ هي شهر، اسلامي علم ۽ ادب جو مرڪز ليکبو هو. هتي مخدوم محمد هاشم ٺٽوي، مخدوم معين ٺٽوي، مير علي شير قانع جهڙا وڏا عالم ٿي گذريا آهن، جن جا نالا اڄ به دنيا ۾ مشهور آهن.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- ٺٽي ۾ ڪهڙيون ڪهڙيون تاريخي جايون آهن؟
- 2- شاهجهان مسجد ڇا جي ڪري مشهور آهي؟
- 3- مڪلي ڇا کان مشهور آهي؟
- 4- ٺٽو دنيا ۾ ڇو مشهور آهي؟

(ب) هيٺيان خال ڀريو:

- 1- شاهجهان مسجد کي..... واري مسجد به چئبو آهي.
- 2- ٺٽو..... سال سنڌ جي گاديءَ جو هنڌ رهيو آهي.
- 3- ٺٽي جي ڀرسان..... نالي ٽڪري آهي.

(ج) هيٺين جملن مان اسم چونڊيو

- 1- ٺٽو سنڌونديءَ جي ويجهو هڪ قديم تاريخي شهر آهي.
- 2- مڪليءَ تي ڪيترن ئي بادشاهن، اميرن ۽ بزرگن جا مقبرا ۽ مزارون آهن.

شھري شعور

استاد: ٻارو! اڄ اسين شھري شعور بابت پڙهنداسين. ڀلا، توهان مان ڪير ٻڌائيندو، ته شھريءَ جي معنيٰ ڇا آهي؟

احسان: سائين، شھريءَ جي معنيٰ آهي: ڪنهن شھر جو رهاڪو.

استاد: ها پر، اها ته شھريءَ جي عام معنيٰ آهي.

طالب: سائين، شھريءَ جي خاص معنيٰ ڪهڙي آهي؟

استاد: شھريءَ جي خاص معنيٰ آهي: ڪنهن ملڪ جا رهاڪو.

سانوڻ: سائين، جيئن اسين پاڪستان جا رهاڪو آهيون.

استاد: هائو، ان ڪري اسين پاڪستاني شھري آهيون.

گلاب: سائين، ڀلائي ڪري شھري شعور جي به معنيٰ ٻڌائيندا.

استاد: شھري شعور جي معنيٰ آهي: پنهنجي حقن ۽ فرضن جي واقفيت.

طالب: سائين، هڪ شھريءَ جا حق ڪهڙا آهن؟

استاد: علاج ۽ تعليم جي سهولت هر شھريءَ جو حق آهي. جائز روزگار به هُن جو حق آهي. شھريءَ جو اهو به حق آهي، ته سندس جان ۽ مال جي حفاظت ڪئي وڃي. جماعت سازي ۽ ووٽ ڏيڻ به سندس حق آهي.

سانوڻ: سائين، هڪ شھريءَ جا فرض ڪهڙا آهن؟

استاد: ملڪ سان محبت ڪرڻ هر شھريءَ جو فرض آهي. هن جو اهو به فرض آهي، ته ٻين ماڻهن جي جذبن جو احترام ڪري. هُن جو فرض آهي ته، ووٽ جو صحيح استعمال ڪري. هُن کي ملڪي قانون جي پابندي ڪرڻي آهي. ٽئڪس ادا ڪرڻ به هُن جو فرض آهي. جنهن ڳوٺ يا شهر ۾ رهي ٿو، اُن کي صاف سٿرو رکڻ به هُن جو فرض آهي.

- احسان:** سائين، اهي ته ڏاڍيون سٺيون ڳالهيون آهن.
- استاد:** برابر، اهي ڳالهيون ته سٺيون آهن، پر انهن جو فائدو تڏهن ٿيندو، جڏهن انهن تي عمل ڪنداسين.
- گلاب:** سائين، اسين انهن ڳالهين تي عمل ڪنداسين.
- استاد:** شاباس، انهن ڳالهين تي عمل ڪرڻ سان ئي اسين سٺا شهري سڏبا سين. ائين اسان جو ملڪ به ترقي ڪندو.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- شهريءَ جي عام معنيٰ ڇا آهي؟
- 2- شهريءَ جي خاص معنيٰ ڇا آهي؟
- 3- انهن سٺين ڳالهين مان فائدو ڪڏهن ٿيندو؟
- 4- انهن ڳالهين تي عمل ڪرڻ سان ڪهڙي ترقي ٿيندي؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ جملن ۾ ڪم آڻيو:

شعور	رهاڪو	جماعت سازي	فرض	شهري
------	-------	------------	-----	------

حضرت عمر بن عبدالعزيز رحمة الله عليه

حضرت عمر بن عبدالعزيز رحمة الله عليه بنو أمية خاندان مان، هڪ مشهور ۽ نيڪ خليفو ٿي گذريو آهي. خليفن ٿيڻ کان اڳ، پاڻ انتهائي آرام ۽ آسائش واري زندگي گذاريندو هو. کيس جيڪو به وظيفو ملندو هو، سو پنهنجي آرام ۽ آسائش تي خرچ ڪري ڇڏيندو هو.

خليفن ٿيڻ کان پوءِ هن جي طبيعت ۾ تمام وڏي تبديلي اچي ويئي. پاڻ ڏاڍو سادو گذارڻ لڳو ۽ ماڻهن سان به تمام سهڻي سلوڪ سان پيش اچڻ لڳو.

ڳالهه ڪندا آهن، ته پاڻ ڪنهن امير کي چوائي موڪليائين ته، اسان وٽ جلد اچو، جو توهان کي هڪڙي ملڪ جو نواب مقرر ڪيو اٿئون.

امير، انهيءَ پيغام ملڻ تي، ڏاڍو خوش ٿيو ۽ جهٽ پٽ اچي حاضر ٿيو؛ پر ڇا ڏسي، ته خليفو پنهنجن ٻارن سان ويٺو راند ڪري. اهو ڏسي، ڏاڍو عجب لڳس. خليفن کي چيائين، ته ”سائين گستاخي معاف! اوهين ملڪ جا والي، سو ٻارن سان ڪيئن ويٺا راند ڪريو! ڪٿي اوهين، ڪٿي ٻارن سان راند! آءُ ته پنهنجي ٻارن کي، اڳيان اچڻ به نه ڏيندو آهيان. ڪنهن کي همت نه ٿيندي آهي، جو منهنجي اڳيان اچي، ڪو اکر به ڳالهائي سگهي.“

حضرت عمر بن عبدالعزيز رحمة الله عليه، کي امير جي اها ڳالهه ڏاڍي ڏکي لڳي، کيس چيائين ته ”تون اسان جي ڪم جو نه آهين، جنهن شخص کي پنهنجي ٻارن سان پيار نه آهي، سو رعيت سان ڪهڙو سلوڪ ڪندو! تو جهڙي ماڻهوءَ مان رعيت کي سک ملڻ جي اُميد ڪرڻ اجائي آهي. هاڻي موتي وڃ. اسان کي تنهنجي ضرورت نه آهي.“

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- حضرت عمر بن عبدالعزيز رحمۃ الله عليه، ڪهڙي خاندان مان هو؟
- 2- خليفي ٿيڻ کان اڳ، پاڻ ڪهڙي طرح رهندو هو؟
- 3- حضرت عمر بن عبدالعزيز رحمۃ الله عليه، امير کي ڇو سڏايو؟
- 4- امير جڏهن خليفي وٽ آيو، تڏهن ڇا ڏنائين؟
- 5- ٻارن سان راند ڪرڻ تان امير کيس ڇا چيو؟
- 6- پاڻ، امير کي ڪهڙو جواب ڏنائين؟

(ب) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

امير	سادو		
رعت	اجائي		
سُڪ	نيڪ		

(ج) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

خاندان	آرام	تبديلي	والي	سلوڪ
--------	------	--------	------	------

محنت

زمانی ۾ نالو، وڌائي ٿي محنت،
ترقيءَ جا نغما، ٻڌائي ٿي محنت.
ڪُنجي ڪاميابيءَ جي، آهي اهائي،
جو منزل تي آخر، رسائي ٿي محنت.
ڪندو جيڪو محنت، سو خوشحال ٿيندو،
سُجائيءَ جي غم کان، بچائي ٿي محنت.
گذر ٿي ٿئي، عمر آسودگيءَ ۾،
نه ڪنهن جي اڳيان، هٿ تنگائي ٿي محنت.
نه محنت ڪندڙ آهي، محتاج ڪنهن جو،
جو خوددار سڀ ڪي، بنائي ٿي محنت.
”جمالي“ رهڻ جي گهرون، آبرو سان،
ته عزت سان هر دم، رهائي ٿي محنت.

- علي بخش جمالي

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- محنت جي ڪري انسان کي ڇا ٿو حاصل ٿئي؟
- 2- ”ترقيءَ جا نغما ٻڌائڻ“ مان شاعر جي ڪهڙي مراد آهي؟
- 3- جيڪڏهن انسان محنت ڪندو ته ڇا ٿيندو؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

نغما	رسائي	خوشحالي	آسودگي	محتاج	خوددار	آبرو
------	-------	---------	--------	-------	--------	------

(ج) هيٺ ڏنل شعر مڪمل ڪريو:

○ ڪُنجي ڪاميابيءَ جي

جو منزل تي آ

(د) هيٺين مان جمع ۽ واحد ڌار ڪريو:

ترقي – ڪُنجي – منزلون – نغما – عُمر – هٿ

خان بهادر حسن علي آفندي

سند جي مسلمانن جي تعليم ۽ ترقيءَ لاءِ جن ماڻهن پاڻ پتوڙيو خان بهادر حسن علي به انهن مان هڪ هو. هن، سند جي مسلمانن جي تعليم جي ترقيءَ لاءِ جيڪا ڪوشش ڪئي، تنهن لاءِ سندس نالو هميشه زندهه رهندو.

خان بهادر حسن علي آفندي حيدرآباد جي هڪ معزز خاندان ۾ سن 1830ع ۾ ڄائو هو. اڃا ننڍوئي هو ته سندس والد ميان محمد احسان وفات

ڪري ويو. پيءُ جي وفات کان پوءِ سندس پرورش، سندس وڏي پاءُ، اُميد عليءَ جي نظرداريءَ هيٺ ٿي.

کيس ننڍي هوندي، ديني ۽ شروعاتي تعليم لاءِ، مڪتب ۾ ويهاريو ويو. تعليم وٺڻ کان پوءِ، ويهن رپين ماهوار پگهار تي، پتڻ تي منشي مقرر ٿيو، پر پوءِ جلدئي نوشهري فيروز جي ڊپٽي ڪليڪٽر وٽ، منشيءَ جي جاءِ مليس.

سندس وڏي پاءُ، اُميد عليءَ جي، مُنڊ کان اهائي خواهش هئي ته حسن علي، انگريزي پڙهي، ڪو اعليٰ عهدو حاصل ڪري. حسن عليءَ، پاءُ جي خواهش ۽ پنهنجي شوق جي ڪري، هڪ عيسائي دوست جي مدد سان تمام سٺي انگريزي سکي ورتي. پوءِ کيس جلدئي ڪراچي ضلعي جي ڪورٽ ۾ سرشتيدار مقرر ڪيو ويو. ڪورٽ ۾ رهڻ ڪري، قانون سکڻ جو شوق ٿيس. جلدئي اهڙو ته ماهر ٿي ويو، جو ان وقت جي جج، قانون جي امتحان پاس ڪرڻ کان سواءِ ئي، کيس سرڪاري وڪيل مقرر ڪيو.

ان وقت، سنڌ جا مسلمان تعليم ۾ گهڻو پنڌي پيل هئا. حسن عليءَ کي هر وقت، مسلمانن جي تعليم ۽ ترقيءَ جو فڪر رهندو هو. انهيءَ ڪري مسلمانن جي تعليمي واڌاري ۽ سڌاري لاءِ هڪ انجمن ٺاهيائين، جنهن جون شاخون، سڄيءَ سنڌ ۾ قائم ڪيائين. ڪجهه وقت کان پوءِ، هڪ وڏو پلاٽ حاصل ڪري، 1885ع ۾، هڪ شاندار مدرسو ٺهرائيائين، جو ”سنڌ مدرسة الاسلام“ جي نالي سان، اڃا تائين ڪراچيءَ ۾ قائم آهي.

هن مدرسي مان، ڪيترائي مسلمان تعليم حاصل ڪري نڪتا ۽ ڪيترائي هينئر به تعليم وٺي رهيا آهن. اهو فخر سان چئي سگهجي ٿو، ته پاڪستان جي باني قائد اعظم محمد علي جناح پڻ، شروعاتي تعليم هن مدرسي ۾ ورتي.

ترڪي ۽ يونان جي وچ ۾ جڏهن جنگ لڳي، تڏهن هن ڪوشش ڪري، ترڪيءَ جي زخمي سپاهين لاءِ، وڏيون وڏيون رقمون گڏ ڪيون. سندس انهيءَ خدمت جي ڪري، ترڪيءَ جي سلطان، کيس ”آفنديءَ“ جو لقب ڏنو.

سنڌ جي هن نيڪ مرد، 20 آگسٽ 1895ع تي وفات ڪئي. جيستائين سنڌ مدرسو قائم هوندو، تيستائين خان بهادر حسن علي آفندي جي قومي محبت جو مثال قائم رهندو.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- حسن علي آفندي ڪڏهن ۽ ڪٿي ڄائو؟
- 2- مسلمانن جي تعليمي ترقيءَ لاءِ ڪهڙو قدم کنيائين؟
- 3- ڪراچيءَ ۾ سندس ڪهڙو يادگار آهي؟
- 4- هن کي ”آفنديءَ“ جو لقب ڪيئن مليو؟

(ب) هيٺين جا واحد / جمع ڏيو:

مُنيڊ – خواهش – پتوڙڻ – ماهوار – انجمن

سنڌ جا ميلا

سنڌ جي سرزمين درويشن ۽ بزرگن، اوليائن ۽ عالمن، اديبن ۽ شاعرن جي مسڪن رهي آهي. انهن پلارن بزرگن جي ڏينهن ملهائڻ لاءِ ميلا لڳندا آهن. ماڻهو رنگارنگي ڪپڙا پهري، ريل گاڏين، بسن، ڍڳي گاڏين، اُنن ۽ گهوڙن تي سوار ٿي ميلو گهمڻ ويندا آهن.

سنڌ جا ميلا، سنڌ جي ثقافت کي عوام ۾ روشناس ڪرائڻ ۾ اهم ڪردار ادا ڪن ٿا. ميلن ۾ هٿ جي هُرن جو نماءُ ٿيندو آهي. نماءُ ۾ جنڊيءَ، ڪاشيءَ ۽ ڀرت جو سامان رکيو ويندو آهي. ماڻهو اهي شيون خريد ڪندا آهن. ميلن ۾ زرعي اوزارن جو نماءُ به ٿيندو آهي، ته جيئن زراعت سان واسطو رکندڙ جديد زرعي اوزارن مان فائدو حاصل ڪن.

ميلن ۾ ادبي ڪانفرنس جو به اهم ڪردار هوندو آهي. ڪانفرنس ۾ ملڪ جا ناميارا اديب ۽ عالم مقالا پڙهندا آهن. ڪانفرنس ۾ راڳ رنگ جي محفل به ضرور رکي ويندي آهي، جنهن ۾ ملڪ جا مشهور فنڪار پنهنجي فن جو مظاهرو ڪندا آهن.

سنڌ جي ميلن ۾ ملاڪڙي کي وڏي اهميت حاصل آهي. جنهن ميلي ۾ ملاڪڙو نه هوندو، اهو چڻ ڦڪو ڦڪو پيو لڳندو. ملاڪڙي ۾ ملهن کي پنهنجي طاقت جي مظاهري ڪرڻ جو موقعو ملندو آهي. سوپ حاصل ڪندڙ ملهه کي ڏسندڙ انعام ڏيندا آهن.

سنڌ جي ميلن ۾ چوپائي مال جو نماءُ به ٿيندو آهي. ماڻهو انهن کي خريد ڪندا آهن. ڪٽي وري ڏانڊن جا مقابلا به ٿيندا آهن، گهوڙن جي ريس به ٿيندي آهي. ماڻهو انهن مقابلي کي ڏاڍي دلچسپيءَ سان ڏسندا آهن.

ميلن ۾ سرڪس پڻ هوندو آهي، جنهن ۾ جسماني ڪرتب ڏيکاريا ويندا آهن. ٻارن لاءِ ميلي ۾ چڻ موج هوندي آهي. ڪٽي چوڏول ۾ پيا چڙهندا، ته ڪٽي وري رانديڪا پيا خريد ڪندا.

ميلن ۾ نيون بازاریون ٺاهيون وينديون آهن. هوٽلن ۽ دڪانن کي
جندين ۽ جھالرن سان سينگاريو ويندو آهي. اها سجاوت به ڏسڻ وٽان هوندي
آهي. ڪٿي بهترين سجاوت تي انعام پڻ ڏنا ويندا آهن.
پيارا ٻارو! توهان کي ڪڏهن به موقعو ملي، ته ميلو ضرور گهمڻ
ويجو.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- سنڌ جا ميلا عوام ۾ ڇا کي روشناس ڪرائڻ ۾ اهم ڪردار ادا ڪن ٿا؟
- 2- ادبي ڪانفرنس ۾ مقالا کير پڙهندا آهن؟
- 3- سنڌ جي ميلن ۾ ڇا کي وڏي اهميت حاصل آهي؟
- 4- سنڌ جي ميلن ۾ بهترين سجاوت ٿيل دڪانن لاءِ ڇا ڏنو ويندو آهي؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ جملن ۾ ڪم آڻيو:

مسڪن	نماءُ	سوڀ	سجاوت	ملاڪڙو	موج
------	-------	-----	-------	--------	-----

اسلامي سربراھ ڪانفرنس لاهور

جمعي جو ڏينهن، مسلمانن لاءِ هونئن به سڳورو ڏينهن هوندو آهي، پر 22 فيبروري 1974ع وارو جمعي جو ڏينهن، پاڪستان جي مسلمانن لاءِ هڪ يادگار ڏينهن آهي. ان ڏينهن تي پاڪستان ۾ دنيا جي مسلم ملڪن جي سربراھن جي گڏجاڻي، لاهور ۾ ٿي هئي. اها تاريخي گڏجاڻي ”اسلامي سربراھ ڪانفرنس“ جي نالي سان مشهور آهي. جيڪا وزيراعظم ذوالفقار علي ڀٽو جي ڪوشش سان منعقد ٿي هئي.

هيءَ ڪانفرنس 22 فيبروري 1974ع کان 24 فيبروري 1974ع تائين هلي. هن ڪانفرنس دوران، لاهور شهر کي نهايت سهڻي نموني ۾ سينگاريو ويو هو.

تن ڏينهن جي هن گڏجاڻيءَ ۾، مسلم سربراھن گڏجي، دنيا جي مسلمانن جي حالت تي ويچار ڪيو. مسلمانن جي اهم مسئلن تي صلاحون ۽ مشورا ڪيا ۽ ٺهراءُ بحال ڪيا. ڪانفرنس جي آخر ۾ هڪ گڏيل بيان جاري

ڪيو ويو، جنهن کي ”لاهور وارو اعلان“ ڪوٺيو وڃي ٿو. هن ڪانفرنس ۾، جن خاص مسئلن تي غور ڪيو ويو، تن مان ٻه اهم مسئلا هئا: هڪ فلسطين جو مسئلو ۽ ٻيو بيت المقدس جي آزاديءَ جو مسئلو. آخر ۾ عزم ڪيو ويو ته، سڄي دنيا جي مسلمانن جي ترقي ۽ بهتريءَ لاءِ، گڏجي ڪوشش ڪئي ويندي.

جيڪي مسلمان، ٻين قومن جي ظلم هيٺ آهن، تن جي آزاديءَ لاءِ جدوجهد ڪئي ويندي.

هن ڪانفرنس ۾ الجيريا، مصر، ڪويت، لبيا، پاڪستان، سعودي عرب، سينيگال ۽ گڏيل امارتن جي ملڪن تي مشتمل، هڪ ڪاميٽي ٺاهي ويئي، جنهن تي اهم ڪم رکيو ويو، ته اسلامي ملڪن منجهان غربت، بيماري، بدحالي ۽ جهالت جي پاڙ پٽڻ لاءِ، خاص مشورا ڏئي. اهو پڻ فيصلو ڪيو ويو، ته اها ڪاميٽي ترقي يافتہ ملڪن طرفان، ترقي پذير ملڪن جي معاشي استحصال کي ختم ڪرڻ، اسلامي ملڪن جي وچ ۾ واپار کي وڌائڻ ۾ مدد ڏيڻ ۽ ٻين ڪمن ۾ هڪ ٻئي جي مدد ڪرڻ بابت پنهنجا رايو ڏئي. آخر ۾، ٻين ٺهراءَ بحال ڪرڻ کان سواءِ، ڪانفرنس ”مسلمان ملڪن جو دائمي فنڊ“ قائم ڪرڻ جي پڻ منظوري ڏني. هيءَ ڪانفرنس 24 فيبروريءَ تي ختم ٿي.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- اسلامي سربراھ ڪانفرنس ڪڏهن ۽ ڪٿي ٿي؟
- 2- اسلامي سربراھ ڪانفرنس ڪنهن جي ڪوشش سان منعقد ٿي؟
- 3- مسلم سربراھن گڏجي، دنيا جي مسلمانن جي بهتريءَ لاءِ ڪهڙا ٺهراءَ بحال ڪيا؟
- 4- ڪانفرنس ۾ ڪهڙن ڪهڙن مسئلن تي غور ڪيو ويو؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

پادگار	سربراھ	جدوجهد	عزم	استحصال
--------	--------	--------	-----	---------

تندرستي

سليم غريب مائٽن جو ٻار هو. سندس پيءُ هڪ هاري هو. سليم صبح جو سوير اُٿندو هو. ڏندڻ ڏئي، وضو ڪري نماز پڙهندو هو. پوءِ مال کي ڌراڙ سان موڪلي، وٽاڻ جي صفائي ڪندو هو. ان ڪم کان واندو ٿي، نيرن ڪندو هو. پوءِ ماءُ پيءُ کي خدا حافظ چئي اسڪول ويندو هو.

سليم ڪلاس جو مانيٽر هو، ان ڪري اسڪول به سوير پهچندو هو ڪلاس جي صفائي به سندس ذمي هئي.

اسڪول مان پڙهي، سليم سڌو گهر ايندو هو. ماني ڪائي، پيءُ لاءِ ٻنيءَ تي ماني کڻي ويندو هو. ٻنيءَ تي به هُو واندو ڪونه ويهندو هو. ڪو نه ڪو ڪم پيو ڪندو هو. ڪڏهن گڏ پيو ڪيندو هو، ته ڪڏهن مال لاءِ گاهه پيو ڪندو هو. اڳين ۽ وچين نماز به هُو پيءُ سان اُتي پڙهندو هو، پوءِ هُو راند کيڏڻ هليو ويندو هو.

سليم سُني شاگرد هئڻ سان گڏ، سُنو رانديگر به هو. پنهنجي اسڪول جي ڪرڪيٽ ٽيم جو ڪپٽن هو. پڙهائيءَ ۾ توڙي راند ۾ هُن ڪيترائي انعام کنيا هئا.

قربان به سليم جو هم ڪلاسي هو. هُو امير مائٽن جو ٻار هو. سندس پيءُ هڪ زميندار هو. قربان موٽر ۾ چڙهي اسڪول ايندو ۽ ويندو هو. جيتوڻيڪ سندس گهر اسڪول کان گهڻو پري به نه هو. پڙهڻ ۾ سندس ڪابه دلچسپي نه هئي. دير سان سمهندو هو، دير سان اُٿندو هو. اسڪول مان گهڻو ڪري غير حاضر رهندو هو. اسڪول ايندو هو، ته دير سان ايندو هو. ڪلاس ۾ به سدائين سُست ۽ موڳو رهندو هو. قربان راند رُوند ۾ به ڪو حصو نه وٺندو هو.

ڪيترن ڏينهن کان قربان اسڪول نه پئي آيو، هڪ ڏينهن استاد صاحب ٻڌايو، ته قربان جي طبيعت نيڪ نه آهي، ان ڪري هو اسڪول نه پيو اچي. موڪل واري ڏينهن سليم، قربان جي طبيعت پڇڻ ويو. قربان کي سليم جي اها ڳالهه ڏاڍي وڻي ۽ هن سندس ٿورو مڃيو.

سليم ويندي شرط قربان جي ڪمري جون دريون کولرايون. تازي هوا ڪمري ۾ آئي، ته قربان جي منهن تي به رونق اچي وئي. قربان، سليم کي ٻڌايو ته: ”ڊاڪٽر چون ٿا، ته مون کي ڪابه بيماري نه آهي.“

تنهن تي سليم پڇيو ته: ”پوءِ اسڪول ڇو نه پيو اچين.“
قربان جواب ڏنو، ته: ”بس بدن سُست ٿو رهي. بُڪ ته صفا ڪانه ٿي لڳي.“

سليم کيس چيو ته: ”ان جو هڪ آسان علاج آهي.“
”اهو ڪهڙو علاج آهي؟“ قربان پڇيو.
سليم چيو ته: ”اهو علاج اهو آهي، ته پنهنجي تندرستيءَ جو خيال رکجي.“

”اهو خيال ڪيئن رکجي؟“ قربان پڇيو.
سليم چيو: ”سوير سُمهڻ، سوير اُٿڻ ۽ راند رُوند ڪرڻ تندرستيءَ لاءِ ضروري آهي.“

”ائين ڪرڻ سان ڇا ٿيندو؟“ قربان پڇيو.
”انهيءَ سان بدن چُست رهندو ۽ بُڪ به لڳندي.“ سليم جواب ڏنو.
قربان پڇيو ته: ”تندرستيءَ لاءِ ٻيون ڪهڙيون ڳالهيون ضروري آهن؟“
سليم چيو ته: ”تازي هوا، صاف پاڻي، صحيح کاڌو به تندرستيءَ لاءِ ضروري آهي.“

قربان چيو ته: ”تنهنجي ڳالهين تي مان ضرور عمل ڪندس، پر...!“
سليم پڇيو ته: ”پر ڇا؟“

قربان چيو ته: ”پر هاڻي ته امتحان ٿيڻ وارا آهن ۽ مون ته پڙهيو ڪجهه به ڪونهي!“

سليم چيو ته: ”اها ڪهڙي وڏي ڳالهه آهي! اسين گڏجي پڙهنداسين.“
”سچ!“ قربان خوشيءَ مان رڙ ڪئي.

قربان، سليم جي ڳالهين تي عمل ڪيو ۽ تندرست به رهڻ لڳو. امتحان ۾ به هو سُنن نمبرن سان پاس ٿيو.

اسان کي به پنهنجي صحت ۽ تندرستيءَ جو خيال رکڻ گهرجي.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- سليم ڪهڙن مائٽن جو ٻار هو؟
- 2- قربان ڪهڙن مائٽن جو ٻار هو؟
- 3- قربان اسڪول ڇو نه پئي آيو؟
- 4- قربان تندرست ڪيئن رهڻ لڳو؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

ڌراڙ	وڻاڻ	نيرن	واندو	ڪيڏڻ	گڏ	موڳو
------	------	------	-------	------	----	------

(ج) هيٺين مان جمع ۽ واحد ڌار ڪريو:

ڪلاس – ڪمرو – موڪلون – دريون – طبيعت

اي مُسلم (نظم)

زمانو ياد ڪر مُسلم، گذشتہ، شان و شوڪت جو،
حڪومت جو، سياست جو، اُتم عزت ۽ عظمت جو.
سبق تو ئي ڏنو، اهلِ جهان کي جان نثاريءَ جو،
وڳو ڏونڪو جهان ساري ۾، تنهنجي ئي شجاعت جو.
عمل تي تون ٿئين عامل، ته اعليٰ اوج تي پهتئين،
عمل سان ٿو ٿئي حاصل، هميشه تاج عزت جو.
وطن جي ڪر اُٿي خدمت، قدم ڪڍ قوم سان هر دم،
افاديت جو، حمايت جو، امانت جو، عنايت جو.
فداء دين ٿي، سر مال ۽ اولاد قربان ڪر،
حُسين ابن عليءَ کان سِڪُ، سبق سڄو شهادت جو.

- حافظ محمد "احسن" چنا

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- شاعر، مُسلم کي ڪهڙو زمانو ياد ٿو ڏياري؟
- 2- شاعر، سڄي شهادت جو سبق ڪنهن کان سکڻ جي هدايت ٿو ڪري؟
- 3- آخر ۾ شاعر ڪهڙي هدايت ٿو ڪري؟

(ب) سڄي نظم ۾ لفظ ”شوڪت“ جا هم آواز لفظ ڳولي ٻڌايو:

(ج) هيٺيان جملا درست ڪريو:

- 1- تون گهر ويس.
- 2- هوءَ ماني کائي ٿو.
- 3- اسين کي پنج رپيا ڏي.
- 4- منهنجي ڪتاب ميز تي رکي آهي.

هاري

ٻارو! هي قسمين قسمين ان جيڪي کاڌي لاءِ ڪم اچن ٿا، ۽ ڪجهه جنهن مان ڪپڙو تيار ٿئي ٿو. خبر آڻو، ته اسان لاءِ اهي سڀ ڪير ٿو اُڀائي اهو اعليٰ ۽ محنتي انسان، هاري آهي.

هاري، صبح جو سویر اُٿي، ٻنيءَ تي ويندو آهي. سڄو ڏينهن محنت ڪري، رات جو گهر موٽي ايندو آهي. گرمي هجي يا سردي، هو پنهنجي ڪم کان ڪڏهن به ڪين گسائي. هو زمين کيڙي، اُن ۾ بچ ڇڏي ۽ پوءِ اُن کي پاڻي ڏيندو آهي. جيستائين ٻني پڇي راس نه ٿئي ۽ لاٻارو نه پوي، تيستائين رات ڏينهن پيو ان جي نگراني ڪندو آهي. انهيءَ لاءِ ته متان ڪو ڍور ڍڳو يا پڪي پڪڙ، ڪو زيان ڪري. فصل لهڻ کان پوءِ ته هو اهڙيون خوشيون ڪندو آهي، جڻ ته عيد ٿي اٿس! ڇاڪاڻ ته، بڻيءَ مهل، پيدائش مان کيس سندس حصو ملندو آهي.

هاري ڏينهن رات محنت ڪري، پنهنجي ملڪ جي پيداوار ۾ اضافو آڻي ٿو. انهيءَ هوندي به، هو سادو ڪائيندو ۽ پهريندو آهي. هاري هڪ عظيم انسان آهي. محنت ڪرڻ ته ڪو هن کان سڪي. اسان کي سندس زندگيءَ مان، ٻين جي خدمت ڪرڻ جو سبق پرائڻ گهرجي.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- فصل لهڻ تائين هاري ڇا ڇا ڪندو آهي؟
- 2- هاري زندگي ڪيئن گذاريندو آهي؟
- 3- هاريءَ جي زندگيءَ مان ڪهڙو سبق حاصل ڪرڻ گهرجي؟

(ب) هيٺين جا مذڪر ۽ مؤنث ٺاهيو:

اُٺ – مينهن – ڍڳو – ريڊ – ٻڪري – گهوڙو – وچ

لِگَ لڪوٽي

سند ۾ ڪيتريون رانديون ڪيڏيون وينديون آهن. لِگَ لڪوٽي به انهن مان هڪ وڻندڙ راند آهي. هن راند جا ڪيترائي قسم آهن. اڄ توهان کي اسين ان جو هڪ قسم ٻڌايون ٿا:

لِگَ لڪوٽي ڪري، راند ڪيڏڻ لاءِ چوڪريون گڏ ٿينديون آهن. هڪ چوڪري آگ ڏيڻ لاءِ چونڊي ويندي آهي. راند لاءِ پڙ مقرر ڪبو آهي. پڙ ۾ آگ ڏيندڙ چوڪريءَ کي ويهاريو ويندو آهي. سندس اکين تي رڻو ٻڌل هوندو آهي. ٻيون چوڪريون هڪ هڪ مٿ اُن جي مٿي تي رکنديون وينديون آهن.

جڏهن سڀ چوڪريون مٿيون رکي بس ڪنديون، تڏهن مٿين مٿ واري

پڇندي:

لِگَ لڪوٽي، پاڻيءَ ڦوٽي
ڦوٽا ڦڪيندس، لونگ لتينديس
هينين ڀڄي ڪي مٿين؟

آگ ڏيندڙ چوڪريءَ جي مرضي آهي، ته هوءَ هينينءَ لاءِ چوي يا مٿينءَ لاءِ. پوءِ هڪ هڪ ٿي چوڪريون وڃي لڪنديون. انهن مان هڪ جڻي ڪوڪَ ڪندي. هاڻي آگ ڏيندڙ چوڪري اکين تان رڻو کولي انهن کي ڳولڻ لڳندي.

چوڪريون وري ڪاپڻ کان بچڻ جي ڪوشش ڪنديون. جيڪا چوڪري پڙ ۾ پهچندي اُها ڪاپڻ کان بچي ويندي. جنهن چوڪريءَ کي آگ ڏيندڙ چوڪريءَ جو هٿ لڳو، اُها ڪاپي پوندي. ائين راند وري شروع ٿيندي.

جيڪڏهن آگ ڏيندڙ چوڪري ڪنهن کي به نه ڪاپائي سگهي ته وري پاڻ آگ ڏيندي.

هيءَ راند چوڪرين ۾ ڏاڍي مقبول آهي. ان راند سان چوڪرين ۾ چستي ۽ چالاڪي پيدا ٿئي ٿي.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- لڳ لڳو ٿي ڪيڏ لاءِ ڪير گڏ ٿينديون آهن؟
- 2- آگ ڏيندڙ چوڪري جي اکين تي ڇا ٻڌل هوندو آهي؟
- 3- چوڪريون ڇا کان بچڻ جي ڪوشش ڪنديون آهن؟

(ب) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

اڃ	
چوڪري	
ٻڌل	
هٿ	
شروع	

هوش محمد شيدي

هوشو شيديءَ جو نالو ڪنهن نه ٻڌو هوندو! هن جو اصل نالو هوش محمد آهي. هو پهريائين ٽالپر حاڪم مير ڪرم علي خان وٽ نوڪريءَ ۾ هو، پوءِ مير فتح علي خان وٽ ملازمت ڪيائين ۽ ان بعد سندس پٽ مير صوبدار جو خدمتگار ٿيو.

17 فيبروري 1843ع تي، مياڻيءَ وٽ، مير نصير خان ۽ انگريزن جي وچ ۾ جنگ لڳي. ان ۾ مير نصير خان ۽ ٻيا حيدرآباد جا مير، انگريزن وٽ گرفتار ٿي ويا.

اها خبر ٻڌي ميرپورخاص واري مير شير محمد خان، انگريزن خلاف جنگ جو اعلان ڪيو. مير ڪرم علي خان جي بيوهه، مير شير محمد جي مدد لاءِ هوش محمد جي هٿان، سونين مھرن سان ڀريل ٽي خچر ڏياري موڪليا. حيدرآباد جي ويجهو ڏي وٽ انگريزن ۽ مير شير محمد جي وچ ۾ جنگ لڳي. لڙائي هلندي انگريزن جي هڪ جاسوس، ميرن جي بارود کي باهه ڏيئي ساڙي ڇڏيو.

انهيءَ خبر ملڻ تي، هوش محمد اندازو لڳايو، ته هاڻي جنگ ڪٽڻ مشڪل آهي. ان ڪري، هن شير محمد خان کي صلاح ڏني، ته هو ميدان مان نڪري وڃي ۽ ڪجهه وقت کان پوءِ چڱيءَ طرح تياري ڪري، اچي انگريزن کان پورو پورو بدلو وٺي. مير شير محمد پهرين ته اها ڳالهه ڪانه مڃي، پر پوءِ هوش محمد کيس مڃائڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو. مير شير محمد پنهنجي وفادار فوج جي ڪمان، هوش محمد جي حوالي ڪري، پاڻ ميدان مان نڪري ويو.

هوش محمد ڏاڍي بهادريءَ سان وڙهيو. اوچتو دشمن جي سپاهيءَ جي گولي، هوش محمد جي سيني ۾ وڃي لڳي. هو ڪرندي ڪرندي به ڪيترن دشمنن کي ماري، پوءِ شهيد ٿيو. مرڻ گهڙي تائين اهوئي نعرو هو ته ”مر ويسون، سنڌ نه ڏيسون.“

سندس بهادري ۽ وطن پرستيءَ کان دشمن ايترو ته متاثر ٿيا، جو پنهنجي ڪتاب ۾ هن شهيد جي تعريف لکي ويا.

انگريزن، هوش محمد جو لاش پوري فوجي اعزاز سان حيدرآباد جي قلعي اندر دفن ڪرايو ۽ بهادريءَ جو نشان ”ٿوب“ سندس قبر تي رکائي ڇڏيو.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

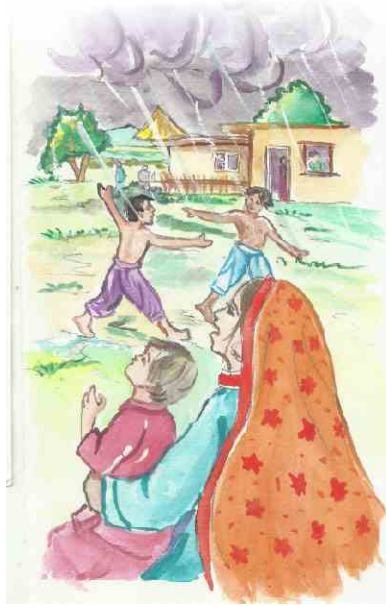
- 1- هوشو جو نالو ڇو مشهور آهي؟
- 2- مياڻيءَ واري جنگ ڪنهن جي وچ ۾ لڳي؟
- 3- هوش محمد جي شهادت ڪيئن ٿي؟
- 4- ڪهڙين ڳالهين مان خبر پوي ٿي ته انگريز هوش محمد جي بهادريءَ کان متاثر ٿيا؟

(ب) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

	ڪامياب		جنگ
	دشمن		ڪٽڻ
	مرڻ		مشڪل

اي وطن

اي وطن! تنهنجا چمن، شل پيا وسن،
گل ٿڙن، پونرا مڙن، ميلا مچن.
ٿر پُسن، ٿڌڙا ٿين، سبزا جمن،
سانگين جا سڀ لهن، رنج و مچن.
هر هلن، بيجا لڳن، پوکون پچن،
ان اچن، انبار ٿين، سانگي کلن.
دوستن تان جان و تن قربان ڪن،
هيءَ صفت سونهين سدائين سورمن.

- نديم انصاري

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- هن نظم ۾ شاعر ڪنهن جي لاءِ دُعا ٿو گهري؟
- 2- شاعر وطن لاءِ ڪهڙيون دعائون ٿو گهري؟
- 3- برسات کان پوءِ ڇا ٿيندو آهي؟

(ب) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

گل - ٿڙن - تنهنجا - کلن - دوستن

(ج) هن نظم ۾ ”وطن“ ۽ ”مچن“ هر آواز لفظ آهن:

توهين هن نظم مان ترتيبوار اهڙا ٻيا هر آواز لفظ لکو:

سُگهڙ زال

ڪنهن به گهر ۾، قدم رکڻ سان گهر ڏيائڻ جي خبر، سندس گهر جي حالت ڏسڻ سان ئي پئجي ويندي آهي. جي گهر صاف سترو ۽ سليقي سان ٺهيل هوندو، ته سمجهو ته گهر ڏيائڻي سُگهڙ آهي، پر جي گهر گندو ۽ سامان بي ترتيب پيل هوندو، ته سمجهو ته، گهر ڏيائڻي ۾ لڇڻ ڪونهي. سياڻن چيو آهي ته ”زال ته گهر، نه ته آهي بَر.“ سو، گهر کي ناهن يا ڦٽائڻ، زال جو ئي ڪم آهي.

سُگهڙ زال اها آهي، جا گهر کي هر وقت اچو اُجرو رکي، گهر جو سامان پنهنجي پنهنجي جاءِ تي اهڙيءَ طرح ٺاهي رکي جو اهو سهڻو لڳي. چادرون ۽ چئون کڻي سادي ڪپڙن جون هجن، پر صاف ۽ ڌوئل هئڻ گهرجن. کيس سبڻ ۽ پَرڻ، رڌڻ ۽ پچائڻ ۽ ڍنگ سان گهر ٺاهڻ اچي. تنهن کان سواءِ گهر هلائڻ جي هنر کان پڻ واقف هجي. ڪمائيءَ سارو سوچي سمجهي خرچ هلائي. پاڻ ڪجهه بچت ڪري، جا وقت تي ڪم اچيس.

جنهن زال کي گهر هلائڻ جو ڏانءُ هوندو. ان جو گهر هميشه ڀيو بهڪندو ۽ گهر جا ڀاتي به خوش ۽ تندرست هوندا.

سچ چوندا آهن ته، ”سُگهڙ زال، گهر کي پنهنجي عقل ۽ هنر سان جنت بنايو ڇڏي.“

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- سگهڙ زال ڪنهن کي چئبو آهي؟
- 2- سياڻن چيو آهي ته، ”زال ته گهر، نه ته آهي بُرُ“ کولي سمجهايو؟
- 3- گهر جو خرچ ڪيئن هلائڻ گهرجي؟
- 4- سگهڙ زال جي گهر جا پاڻي ڪيئن گذاريندا آهن؟

(ب) هيٺين لفظن مان صفتون ڳوليو:

سگهڙ زال – صاف ڪپڙا – سنو کاڌو – ڪوسو واڻ – منو ڪير

(ج) هيٺين رشتن کي ڇا چئبو آهي؟

- مامي جو پٽ.
- مامي جي ڌيءَ.
- چاچي جو پُٽ ۽ ڌيءَ.
- ماسيءَ جو پُٽ ۽ ڌيءَ.

وتايو فقير

سند جي سدوريءَ زمين تي، ڪيئي درويش ۽ الله لوڪ پيدا ٿيا آهن. وٽايو فقير به، انهن مان هڪ هو. هيءَ تاجپور ۾ ڄائو هو. مائتن سندس نالو ”وتو“ رکيو هو. سندس مائت ڪن سببن ڪري، اُتان لڏي، نصرپور ۾ اچي ويٺا هئا. هيءُ اصل هندو هو؛ پر پوءِ مسلمان ٿيو.

وتايو فقير، هر ڳالهه مزاحيه انداز ۾ ڪندو هو. هو ڳالهه اهڙي نموني ۾ ڪندو هو، جو ماڻهن کي ڪلي ڪلي پيٽ ۾ سور پئجي ويندو هو. اُهي ڳالهيون بي معنيٰ ڪين هونديون هيون. انهن ۾ ڪا به ڪا نصيحت سمائل هوندي هئي. سندس چوڻيون، اڄ به سند جي ڪنڊ ڪڙچ ۾ مشهور آهن.

ڳالهه ڪندا آهن، ته هڪ پيري ڳوٺ کي اچي باهه لڳي. ماڻهو، پنهنجو سامان ڪيڏ لاءِ ڏک ڊوڙ ڪرڻ لڳا. وٽايو فقير، پنهنجي رلي ڪڍي، وڃي دڙي تي بيٺو ۽ چوڻ لڳو ته ”ڪڏهن ڪڏهن اڻ هوند به ڪم اچيو وڃي.“

ٻئي دفعي جي ڳالهه آهي، ته وٽايو ۽ سندس ماءُ ڪنهن مسافريءَ تي ويا. وات تي سج لهي وين ۽ رات پئجي ويئي. ماڻس چيس ته ”ابا! ڪٿان تانڊو ڪڍي اچ ته ڪو کاڌي جو بلو ڪريون.“ وٽائي چيس، ته ”امان تون به عجيب ڳالهيون ٿي ڪرين؛ هن سڄ ۾ ڀلا تانڊو ڪٿان ايندو“ ماڻس چيس ته ”ڀلا دوزخ مان ئي ڪڍي آڻ.“ فقير جواب ڏنو ته ”جيئو! اُتي ته باهه آهي ئي ڪانه. اُتي هرڪو پنهنجي پاڻ سان هٿان ئي ڪڍي ويندو آهي.“

وٽائي فقير جا اهڙي قسم جا نصيحت ڀريا ٻيا به ڪيترائي قول مشهور آهن، جن تي جيڪڏهن غور ڪبو ته انهن منجهان ڪيترائي سياڻپ جا سبق ملندا.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- وٽائي فقير جو اصل نالو ڇا هو؟
- 2- وٽايو فقير، سنڌ ۾ ڇا جي ڪري مشهور آهي؟
- 3- وٽائي فقير جي چوڻين مان ڪهڙي نصيحت ملي ٿي؟

(ب) هيٺين لفظن جا جمع ٺاهيو:

ڳالهه – نصيحت – دُعا – رات – باهه

(ج) هيٺين جملن کي ناڪاري جملن ۾ بدلايو:

- 1- هو گهر وڃي ٿو.
- 2- مون ماني کاڌي.
- 3- چوڪرو ميدان تي راند پيو ڪري.

جيڪب آباد ۾ گهوڙن جو ميلو

سند جو هرھڪ ضلعو ۽ هرھڪ شهر، ڪانه ڪا خصوصيت رکي ٿو. جيڪب آباد جو ضلعو، گهوڙن جي ميلي جي ڪري مشهور آهي. جيڪب آباد ۾ گهوڙن جو ميلو، انگريزن جي راڄ ۾، ان وقت جي ڪمشنر جان جيڪب شروع ڪرايو هو، جيئن ته، جيڪب آباد ان وقت گهوڙن جي ڪري مشهور هوندو هو، تنهنڪري اتي هر سال گهوڙن جو ميلو ٿيڻ لڳو. اهو ميلو پاڪستان ٺهڻ کان پوءِ به، پنهنجي روايتي انداز ۾ هر سال لڳندو اچي ٿو. هيءُ ميلو، هر سال سياري جي موسم ۾ لڳندو آهي. هيءُ ميلو ”گهوڙن جي ميلي“ جي نالي سان ان ڪري مشهور آهي، جو هتي ٻئي مال جي نمائش سان گڏ، بهترين گهوڙن جي نمائش به ٿيندي آهي. انهيءَ ميلي ۾ گهوڙن جا مختلف ڪرتب پڻ ڏيکاريا ويندا آهن. جو ڏسڻ وارن کي حيرت وٺي ويندي آهي.

گهوڙن جي ڪرتبن کان سواءِ هن ميلي ۾ ادبي ڪانفرنس، هٿ جي هنرن جي نمائش، زرعي نمائش ۽ سرڪس لڳندي آهي.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- جيڪب آباد ڇا جي ڪري مشهور آهي؟
- 2- جيڪب آباد ۾ گهوڙن جو ميلو ڪنهن شروع ڪرايو؟

(ب) هيٺين جملن مان فعل چونڊيو:

- 1- گهوڙن جو ميلو جان جيڪب شروع ڪرايو.
- 2- گهڻو کائڻ نه گهرجي.
- 3- گهڻو کلڻ چڱو نه آهي.

(ج) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

	گهوڙو
	شهر
	سياري

چڱن جي سنگت

چڱن جي سنگت ۾ گذارج سدا،
جو صحبت جو ٿئي ٿو اثر اي ادا!
چڱن جي سنگت ۾ وڌي شاو ماڻ،
چڱن جي سنگت آه پارس سمان.
چڱن جي سنگت مان ملي ماڻهپو،
چڱين عادتن جو به رستو اهو.
سنگت بد سندو آه بچڙو ئي قل،
رهج تون انهيءَ کان سائين چٽل.
سنگت آه بچڙي کي هر هنڌ ڌڪار،
رهي ٿو کُسنگي خراب ۽ خوار.

- محمد صديق ”مسافر“

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- چڱن جي سنگت ۾ ڇا ٿو وڌي؟
- 2- چڱن جي سنگت ڇا جي سمان آهي؟
- 3- چڱن جي سنگت مان ڇا ٿو ملي؟

(ب) هيٺين جملن مان صفت ڳوليو:

سنگت - ماڻهپو - چٽل - ڌڪار

ڪڪڙيون پالڻ

حامد: بابا، اڪبر ڳالهه ٿي ڪئي، ته سندس پيءُ ڏاڍيون سهڻيون ڪڪڙيون خريد ڪيون آهن.

پيءُ: ها پُٽ، اڄ ڪلهه، شهر توڙي بهراڙيءَ ۾ ڪڪڙين پالڻ جو شوق گهڻو وڌي ويو آهي، شايد هن به اهي پالڻ لاءِ ورتيون هونديون.

حامد: بابا، ڪڪڙين پالڻ مان ڪهڙو فائدو ٿو ٿئي؟

پيءُ: پُٽ، ڪڪڙيون پالڻ وڏي فائدي وارو ڪم آهي. ماڻهو ڪڪڙين جا آنا ۽ چوڙا وڪڻي، چڱو پئسو ڪمائيندا آهن. ڪڪڙين پالڻ تي ايڏو خرچ نه ٿو ٿئي، جيتري ڪمائي ٿي ٿئي. سراسري طور هڪڙي ڪڪڙ سال ۾ اٽڪل ٻن سون تائين آنا ڏيندي آهي. آڻڻ وڪڻڻ بدران، جي چوڙا ڦوڙائي، پالي، پوءِ وڪڻڻ، ته جيڪر گهڻو فائدو ٿئي.

حامد: بابا، پوءِ چئبو ته، اهو گهڻي نفعي وارو ڌنڌو آهي، آءُ به پاليان پر بابا، ڪڪڙيون سڄي گهر ۾ گند ٿيون ڪن، سا ڳالهه نه ٿي وڻي.

پيءُ: پُٽ، ڪڪڙين پالڻ وارا، انهن کي گهر ۾ ڪونه رکندا آهن، پر انهن لاءِ جدا جاءِ ٺهرائيندا آهن، جنهن ۾ اُهي آرام سان رهي ۽ کائي سگهن. آڻڻ لاهڻ لاءِ آري ڪرڻ لاءِ وري جدا بندوبست ٿيل هوندو اٿن.

حامد: اها ڳالهه ته ڏاڍي سٺي ٻڌايو، پر مهرباني ڪري ٻڌائجو ته آرو ڇا آهي؟

پيءُ: حامد، ڪڪڙ، آنا پنهنجي ڪوڙي ۾ ڪري ويهندي آهي. سندس بدن جي گرميءَ سان، ويهن-ايڪيهن ڏينهن کان پوءِ، انهن آڻڻ مان ٻچا ڦٽندا آهن. ڪڪڙ جي آڻڻ جي مٿان ويهڻ ۽ انهن کي گرم رکڻ کي ”آرو“ يا ”چار“ چئبو آهي.

اڄڪلهه باقاعدي ڪڪڙين پالڻ جو ڌنڌو ٻن طريقن سان ٿئي ٿو. هڪ ته سرڪاري طور پولٽري فارم رکيل آهن ۽ ٻيو ماڻهو گهرن ۾ به ڪڪڙيون پاليندا آهن. گهرن ۾ ڪڪڙين پالڻ لاءِ وڏن پولٽري فارمن تان چوڙا ٺاڻي تي ملي سگهندا آهن، جيڪي وٺي، پالي، وڌا ڪري سگهجن ٿا.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- ماڻهو ڪڪڙيون ڇو پاليندا آهن؟
- 2- ڪڪڙ سال ۾ اٽڪل ڪيترا آنا ڏيندي آهي؟
- 3- پولٽري فارم ڇا ڪي ٿو چئجي؟
- 4- ”آرو“ يا ”چار“ ڇا آهي؟

(ب) هيٺين جملن کي سوالِي جملن ۾ بدلايو:

جيئن: ڇا احمد ڪالهه ڪراچي ۾ ويو؟

- 1- منهنجو ڀاءُ سوير اُٿندو آهي.
- 2- هن کي پگهار مليو آهي.
- 3- آءٌ خط لکان ٿو.

ٽپالي

هو جو خاڪي وردي ۽ ڪلهي ۾ پيل ٿيلهي سان ماڻهو ڏسو ٿا، خبر اٿو ته اهو ڪير آهي؟ اهو ٽپالي اٿو.

ڏسو! هٿ ۾ جيڪي لفافا اٿس، تن مان هڪ لفافو ڌار ڪيو اٿس ۽ هاڻي هن در تي ٺڪ ٺڪ پيو ڪري. هن جي ٺڪ ٺڪ ڪرڻ تي، گهر مان ڪو ماڻهو نڪرندو، ته لفافو ان کي ڏيئي، سلام ڪري، هليو ويندو.

ٽپالي نه گرمي ڏسي ۽ نه سردي، هن جي ديوتڙي جا وقت به هڪجهڙا نه آهن. ڪڏهن صبح ته ڪڏهن شام ڪڏهن ڏينهن ته ڪڏهن رات. پوسٽ آفيس ۾ وڃي، پنهنجي ٽڪ جي ٽپال ڇاڻي، پارسل ۽ مٺي آرڊر وغيره ٿيلهي ۾ وجهي، پنڌ ٿي پنڌ، هڪ گهر کان ٻئي گهر تائين، ٽپال ورهائيندو آهي. گهرن جو پتو چڱيءَ طرح ياد هوندو اٿس.

ٽپاليءَ جو پگهار گهٽ ۽ سندس ڪم ڏکيو، تنهن هوندي به پنهنجو فرض ڪيئن نه سچائي ۽ ايمانداريءَ سان ادا ٿو ڪري! سچ پچ ته هيءُ هڪ مخلص ۽ محنتي ڪارڪن آهي.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- ٽپاليءَ کي ڪيئن سڃاڻجي؟
- 2- ٽپاليءَ جو ڪهڙو ڪم آهي؟
- 3- هو ٽپال ڪٿان ڪٽڻو ڪندو آهي؟
- 4- ٽپاليءَ جي فرض جي ادائگي ڪهڙي ڳالهه مان ثابت ٿئي ٿي؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

وردي	پتو	پوسٽ آفيس	تڪ	مخلص
------	-----	-----------	----	------

(ج) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

گرمي	
رات	
سڄ	
محنت	

سنڌ ۽ سنڌي ٻولي

اسين سنڌ ۾ رهون ٿا. سنڌ پاڪستان جو هڪ صوبو آهي. ٻين صوبن جا نالا هي آهن: پنجاب، بلوچستان ۽ خيبرپختونخوا صوبو. پاڪستان اسان سڀني جو ملڪ آهي. ان جي قومي ٻولي، اردو آهي. پر صوبن کي به پنهنجيون ٻوليون آهن. پنجاب جي ٻولي پنجابي آهي. بلوچستان جي ٻولي بلوچي آهي ۽ خيبرپختونخوا جي رهاڪن يعني پٺاڻن جي ٻولي پشتو آهي. اهڙيءَ ريت، سنڌ جي ٻولي سنڌي آهي.

سنڌي ٻولي تمام قديم ٻولي ۽ دنيا جي سڌريل ٻولين مان هڪ آهي. هيءَ ٻولي ڳالهائڻ ۾ ڏاڍي سٺي ۽ مٺي آهي. سنڌ ۾ رهندڙ سمورن ماڻهن کي اهڙي سٺي ٻوليءَ سان پيار ڪرڻ گهرجي. ٻوليءَ جي وسيلي اڻڄاڻ ماڻهو هڪٻئي جي ويجهو ايندا آهن. ٻولي خدا جي نعمت آهي. قرآن شريف ۾ چيل آهي ته ”اسان انسان کي خلق ڪيو ۽ کيس ڳالهائڻ سکاريو.“

گهڻيون ٻوليون سڪڻ سٺي ڳالهه آهي. ان طرح ماڻهوءَ جو علم وڌي ٿو. رسول الله صلي الله عليه وآله وسلم جن فرمايو آهي ته ”علم حاصل ڪرڻ مسلمان مرد ۽ عورت تي فرض آهي.“

گهر ويني نئين ٻولي سڪڻ ته ڏاڍي سٺي ڳالهه آهي. سنڌي ٻوليءَ جو گرامر سليس آهي. اها عربي نموني ۾ لکبي آهي. ان جي الف-بي ۾ ٻاونجاهه اکر آهن، انهيءَ ڪري جيڪو به مادري ٻوليءَ کي ڀليءَ پٽ ڄاڻندو، اهو ٻين ٻولين جا سڀ لفظ ۽ آواز به سولائيءَ سان اُچاري سگهندو.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- اسان جي ملڪ جو نالو ڇا آهي؟
- 2- اسان جي صوبي جو نالو ڇا آهي؟
- 3- پاڪستان جي قومي ٻوليءَ ۽ صوبائي ٻولين جا نالا ٻڌايو؟
- 4- سنڌي ٻولي جي الف-بي ۾ ڪيترا اکر آهن؟

(ب) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ جملن ۾ ڪم آڻيو:

قديم	اڻڄاڻ	ويجهو	سليس	اُچاري
------	-------	-------	------	--------

پڙهيل ۽ مهاڻو

هڪڙو پڙهيل شخص هڪ دفعي ٻيڙيءَ ۾ اچي چڙهيو. جڏهن ٻيڙي درياءَ ۾ هلڻ لڳي ته اهو ماڻهو، مهاڻي سان ڳالهائون ڪرڻ لڳو. پڙهيل شخص مهاڻي کي چيو، ته ”ميان مهاڻا! تو صرف ۽ نحو جو علم سڳيو

آهي!“ مهاڻي جواب ڏنو ته ”سائين، اهو علم ته مون اڄ ٻڌو آهي.“ پڙهيل شخص چوڻ لڳس ته ”تو کي اها به خبر ڪانهي ته صرف ۽ نحو ڇا آهي؟ تو پنهنجي اڌ عمر ته ائين ئي برباد ڪري ڇڏي.“

مهاڻو ويچارو اهو ٻڌي لاجواب ٿي ويو ۽ ماڻ ڪڍي

ڪيائين. جڏهن ٻيڙي هلندي هلندي درياءَ جي وچ سِير تي پهتي، ته اوچتو زور سان طوفان لڳڻ شروع ٿي ويو.

مهاڻي سڀني کي هوشيار ڪيو، چيائين ته ٻيڙيءَ جي ٻُڌڻ جو خطرو آهي. ان ڪري سڀئي درياءَ منجهان تري پار نڪرڻ لاءِ تيار ٿي وڃو. پوءِ مهاڻي پڙهيل ماڻهوءَ کان پڇيو ته ”سائين، تڙ ايندو اٿو!“ هن جواب ڏنو ته ”اسان ته سڄي عمر علم حاصل ڪرڻ ۾ گذاري آهي، اسان کي تڙ جي ڪهڙي خبر!“ ٻيڙيءَ واري کيس چيو ته، ”پوءِ ته اوهان سڄي عمر وڃائي ڇڏي.“

هن ڳالهه مان اهو سبق ٿو ملي ته علم حاصل ڪرڻ سان گڏ، فن يا هنر به سکجي. زندگيءَ ۾ ڪڏهن نه ڪڏهن اهو هنر ڪم اچي ويندو.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- پڙهيل ماڻهو مُهاڻي کان ڇا پڇيو؟
- 2- مُهاڻي ڪهڙو جواب ڏنو؟
- 3- جڏهن طوفان آيو ته مُهاڻي پڙهيل ماڻهوءَ کان ڇا پڇيو؟
- 4- پڙهيل ماڻهوءَ کيس ڪهڙو جواب ڏنو؟
- 5- هن آکاڻي مان ڪهڙو سبق ملي ٿو؟

(ب) هيٺين جملن کي هاڪاري جملن ۾ بدلايو:

- 1- هو اڄ اسڪول ڪونه ويندو.
- 2- مون کي ٽرڻ نه ايندو آهي.
- 3- هو گهر ۾ ڪونهي.

(ج) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

ويچارو	ماڻ	زور	تري	وجائي
--------	-----	-----	-----	-------

اتحاد

بارو! اتحاد ۽ ايڪي ۾ وڏي طاقت آهي. توهان اُن دولتمند ماڻهوءَ جي ڳالهه ته ضرور ٻڌي هوندي، جنهن کي ٽي پُٽ هئا. هُن چاهيو ٿي ته ڪاروبار پُٽن جي حوالي ڪري، پاڻ باقي ڏينهن الله جي عبادت ۾ گذاري، پر سندس پُٽن ۾ ٻڌي ڪانه هئي. پيءُ کي اهوئي فڪر هو، ته ڪانئس پوءِ سندس اولاد پاڻ ۾ وڙهي ملڪيت تباهه نه ڪري ڇڏي!

هڪڙي ڏينهن هن پُٽن کي پاڻ وٽ سڏيو. سندن آڏو ڪانين جي ڀري رکي چيائين، ته ”اوهان مان جيڪو هيءُ ڀري پيچندو، اُن کي وڏو انعام ڏيندس.“ واري واري سان تنهي پُٽن ڏاڍا زور لڌا، پر ڀري پيچي نه سگهيا. پوءِ پيءُ پُٽن کي چيو ته، ”ڀري کولي هڪ هڪ ڪاٺي ڪري پيو“ هر ڪنهن پُٽ هڪ هڪ ڪاٺي ڪڍي جهٽ ۾ پيچي ورتي. تنهن تي پيءُ کين چيو ته، ”جيڪڏهن اوهان جو به پاڻ ۾ اتحاد هوندو، ته ڪو به اوهان کي نقصان رسائي نه سگهندو، پر جيڪڏهن اوهان اڪيلا اڪيلا هوندا، ته پوءِ هر ڪو اوهان کي ٽڪرا ٽڪرا ڪري ڇڏيندو.“ پُٽن کي پيءُ جي نصيحت ڏاڍي وڻي. هُنن پيءُ سان واعدو ڪيو ته هو هاڻي پاڻ ۾ ايڪي ۽ اتحاد سان رهندا.

بارو! اسان جو دين اسلام به اسان کي اتحاد جي تلقين ٿو ڪري، قرآن شريف ۾ حڪم آهي، ته ”الله جي رسيءَ کي مضبوطيءَ سان جهليو ۽ ٽولا ٽولا نه ٿيو.“

بارو! زندگيءَ جي هر وهنوار ۾ اتحاد جو عمل سمايل آهي. دنيا جو ڪوبه ڪم اتحاد کان سواءِ ٿي نه ٿو سگهي. راند جو ميدان هجي يا جنگ جو، حڪومت جو ڪاروبار هجي يا گهر جو، ٻني هجي يا ڪارخانو، هر هنڌ اتحاد جي ضرورت هوندي آهي.

رانديگرن ۾ ٻڌي نه هوندي، ته راند کٽي نه سگهندا. لشڪر ۾ اتحاد نه هوندو، ته جنگ جيتي نه سگهندو. گهر جي پاتين ۾ اڪو نه هوندو، ته اهو گهر هلي نه سگهندو. اتحاد سان پاڻ ۾ محبت پيدا ٿئي ٿي، اتحاد سان ئي هر مشڪل ڪم آسان ٿيو پوي.

ٻارو! ڪوبه ملڪ ترقي تڏهن ئي ڪري سگهي ٿو، جڏهن اتي قومي اڪو هوندو، اسان کي به پاڻ ۾ اتحاد سان رهڻ گهرجي، ته جيئن اسان جو ملڪ پاڪستان ترقي ڪري سگهي.

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- دولتمند ماڻهوءَ کي گهڻا پُٽ هئا؟
- 2- اسان جو دين اسلام اسان کي ڇا جي تلقين ٿو ڪري؟
- 3- پاڪستان جي ترقيءَ لاءِ اسان کي ڇا ڪرڻ گهرجي؟

(ب) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

اتحاد	
پُٽ	
گٽي	
محبت	
آسان	

(ج) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

دولتمند	ايڪي	ٻڌي	پري	رسيءَ	ٽولا ٽولا	گٽي
---------	------	-----	-----	-------	-----------	-----

دُعا

اسان ڪي، تون سائين، سدائين، خدايا!
ڪرم سان، اُپائين، نپائين، خدايا!

جيارين تون، مارين تون، آهين تون مالڪ،
تون ئي رزق سڀ ڪي، رسائين خدايا!

نه مٽ تنهنجو مولا، تون بي مثل آهين!
اسين تنهنجا ٻانهاءِ، تون سائين، خدايا!

ڏسين ٿو، پسين ٿو، تون هر جاءِ اسان ڪي،
تون شل وات پنهنجي، پسائين خدايا!

ڪريون علم حاصل، چڱو ڪر اسان ڪي،
جوانيءَ کان پيريءَ تائين، خدايا!

ڪريون تنهنجي در تي ٿا هي عرض سائين!
ڪڪر شل ڪرم جو، وسائين خدايا!

مشق

(الف) هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- 1- اسان کي رزق کير ٿو رسائي؟
- 2- اسين ڪنهن جي در تي عرض ٿا ڪريون؟

(ب) هيٺين لفظن جا ضد لکو:

	اسان
	مارين
	ٻانها
	چڱو
	پيري

(ج) ”سدائين“ ۽ ”نپائين“ هم آواز لفظ آهن؛ اوهين نظم مان اهڙا ٻيا هم آواز لفظ ڳولي لکو:

(د) هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو:

○ ----- تون بي مثل آهين!

----- تون سائين، خدايا!

○ ڏسين ٿو، پسين ٿو، -----

تون شل وات پنهنجي، -----

(ه) هيٺين لفظن جا واحد يا جمع لکو:

ٻانها – اسين – تون – وات